

Radmila Markovity

Az én estém

Egy estém? Otthon?
Régen eltűnt világom
szélvihar, mennydörgés
kegyetlen villámcsapás
döntött romba, elvitte
minden ifjúkori álmom.

Először a forgószél
szeretteim közül kettőt
dobott le a messze világba:
Csille, Amerika, az asztalnál
szomorú apa és anya hiába
vár, de a viharral tőlem repültek
sorba: az egyik Angliába,
a másik Németországba, a
harmadik közelebbire, mégis
távolba, negyedik oly ritkán
nappal átkarol. Szeret, de elsiet.
Az utolsó, a család tartó oszlopa
alatt inog a talaj, őt nem a forgószél,
a kurva élet kergeti, ki tudja hova.
Ma még vasárnap délben jön
a finom ebéd, egymagam ülök,
eszek, az üres székekhez beszélek.
Nem a nappalom, nem egy
estém, mindegyikbe belesüllyedek,
szívemtől szakadtak távolba vetődtek,

magara maradva család nélkül, minden
este élem öregségem kínos percét.